

[Arbejdsministeren]

hovedregel ikke har fungeret godt, men det er væsentligt, at vi finder en ordening, således at vi kan finde en fornuftig ordening på, hvordan de gode projekter, der er i gang, og som har fået støtte, kan køre videre.

Det var nødvendigt for mig den 18. oktober i år at lave en såkaldt udmelding til arbejdsdirektoratet, der igen meldte ud til arbejdsmarkedsnævnene. Det var, fordi meddelelsen om finanslovaftalen mellem regeringen og det radikale venstre kunne føre til en form for »hamstring« på den private jobskabelsesordening. Det ville vi ikke have, og derfor kom vi med denne udmelding. Jeg mener, at det er vigtigt, at vi hurtigt, men også på en grundig måde kan sikre, at de private jobskabelsesprojekter, der er i gang, får en rimelig behandling i systemet.

Lad mig sige noget om arbejdstilbudsordeningen. Hr. Anker Jørgensen var bl.a. inde på, at regeringen med forslaget til ændring af arbejdstilbudsordeningen er ude på én eneste ting, og det er at spare penge. Han sagde, at regeringen har de dårligste intentioner, meget negative intentioner om at forbedre mulighederne, ikke for de langtidsledige, men for finansministerens budget og for de offentlige udgifter som helhed. Dette er ikke sandt. Det, vi har ønsket at lave, er noget positivt, noget konstruktivt til bekæmpelse af de problemer, de langtidsledige har. Vi ser, at mange kommer i beskæftigelse nu, men vi ser også noget, som er væsentligt, når vi skal bekæmpe arbejdsløsheden: at mange er langtidsledige. Vi ser, at den arbejdstilbudsordening, der blev gennemført i 1978, ikke har virket efter hensigten. Hvad var det, man ville med arbejdstilbudsordeningen, da man gennemførte den i 1978? Var det ikke, at man gennem et arbejdstilbud, enten inden for den private eller den offentlige sektor, ville hjælpe den ledige til at fastholde arbejdsevnen og dermed sikre den ledige en større chance for at komme i arbejde på grund af den genvundne arbejds erfaring? Det var vel ikke socialdemokratiets intention i 1978, således som nogle ordførere har spurgt om det i dag, at der med arbejdstilbudslovens indførelse skulle laves en form for evighedsmaskine ud af dagpengesystemet, således at man kunne starte på dagpenge, når man var 20 år, og køre igennem systemet med dagpenge og arbejdstilbud, lige til man blev 60 år og kunne gå på efterløn. Det har

vel aldrig nogen sinde været meningen. Meningen har vel været, at man ville gøre noget konstruktivt for de langtidsledige. Meningen har vel ikke bare været, at man ville lave en form for borgerløn ved at give mulighed for andet, tredje, fjerde, femte, sjette, syvende arbejdstilbud.

Og hvad er det nu, vi gør? Ja, nu vurderer vi, at så og så mange mennesker kommer på arbejdstilbud. Da ordningen blev vedtaget, var det 15.000. Nu er det 65.000 om året. Vi kan se, hvor mange der skal have andet arbejdstilbud, og vi kan se, at tredjegangsarbejdstilbudsmotageren begynder at dukke frem i billedet. Vi kan frygte – og med rette – at hvis ordningen fik lov til at køre videre, som den er i dag, så ville det ikke vare længe, før vi med sikkerhed ville se fjerdegangsarbejdstilbudsmotageren, og femtegangsarbejdstilbudsmotageren ville følge efter.

Hvad er det så, vi gør? Vi bryder med denne cirkel. Vi laver noget konstruktivt og siger, at folk kan få lov til at uddanne sig, at folk inden for en halvandet, ja, helt op til to års periode kan få lov til at uddanne sig, og at de i denne periode kan modtage et beløb, der i kroner og øre svarer til det, de ville have modtaget som dagpengeberettigede. De er heller ikke udsat for angst for, at de, mens de er i gang med deres uddannelse, pludselig må afbryde den, fordi de bliver anvist arbejde. De får mulighed for at lave noget mere konstruktivt, noget mere aktivt, en omstilling af deres liv. Vi har også skabt mulighed for, at man kan prøve at starte op som selvstændig. Vi giver støtte til det i et forsøg på at være konstruktive og aktive.

Vi ved, at mange af dem, der er arbejdstilbudsmotagere, er personer, der, som jeg har sagt i dag, har en dårlig uddannelsesbaggrund, og derfor er det vigtigt at hjælpe disse personer til en uddannelse.

Så er der blevet spurgt: ja men hvilke tilbud kan man give disse grupper af folk med en dårlig uddannelsesbaggrund? Det gælder kvinder, og det gælder vel også mange mænd. Jeg føler, at når man fra flere ordføreres side har spurgt om dette, så har det nærmest ligget i luften, at da disse mennesker jo har en så dårlig baggrund, kan det så i det hele taget betale sig at give dem et uddannelsesstilbud? Skulle de ikke bare køre videre på et arbejdstilbud? Det er da en helt